

Д

епутатський мандат
не манна небесна

Під час останніх виборів до місцевих рад Хмельниччина стала одним із лідерів з-поміж інших областей за кількістю кандидатів-священиків, що балотувалися до рад різних рівнів. Далеко не всім удалося здобути депутатський мандат. Але серед тих, кому виборці все-таки віддали свої голоси, нині працює близько двох десятків депутатів – представників різних конфесій. Отець Василь БЕРИНДА, настоятель православної церкви села Олешин, що у Хмельницькому районі, – один із них. Утретє місцева громада довіряє йому представляти свої інтереси в районній раді.

Чи не заважає сан священника виконанню депутатських обов'язків, а може, навпаки, допомагає? Про це наша розмова з церковнослужителем, народним обранцем.

– По багатьох селах спостерігалася ситуація, коли охочих стати головою сільради чи пройти до депутатського корпусу райради було чимало, але підготовлених до виконання таких обов'язків – не так уже й багато. Чи не лякало вас те, що через відсутність досвіду роботи на державних та й загалом мирських посадах можете не впоратися з депутатськими обов'язками?

– Священик дуже часто керується не особистими думками та бажаннями, а насамперед Божими законами, порадами церкви й водночас вимогами громади. Мені пощастило, що моє прагнення якомога повніше реалізувати себе збіглося з проханням парафіян представляти їхні інтереси в райраді. Тому причин відмовлятися від участі у виборах не було. А те, що в цих перегонах решту кандидатів випередив, свідчить про правильність вибору і громади, і мого особистого.

Мені, як і кожній людині, притаманні сумніви, і тільки віра допомагає їх подолати. Тож я свідомо взявся за це завдання, бо розумів, що хтось повинен братись за справу духовного, морального й соціального відродження села. Одна річ – проповідувати християнські моральні цінності під час богослужінь, інша – реальними справами показати, куди людям іти, що робити.

Щойно я потрапив до Олешина, одразу зрозумів, якою великою проблемою є виховання молоді. Хто має її розв'язувати в селах, де практично знищені культурні заклади, де не видно будь-яких перспек-

тив розвитку, де співаються дорослі, втративши надію на роботу й заробітки?.. Скільки при цьому треба говорити правильних слів, щоб допомогли відірвати підлітка від пляшки, поганої компанії? Якась загальна дика дискотека – от і все, що дуже часто залишається для сільської молоді. Це в тому разі, якщо ще залишився місцевий клуб. Якщо ж ні – підлітки шукають пригод по сусідніх селах...

Поміркувавши, вирішив організувати спортивну секцію. Оскільки з дитинства захоплювався футболем, то й почав збирати сільську дитячу футбольну команду.

– Про неї справді багато говорили свого часу. Особливо всіх дивував тренер у рясі.

– Комусь це, мабуть, видавалося такою собі родзинкою, але я розумів, що, тільки живучи одними проблемами, однією командою, можна порозумітися. До речі, футбольна команда існує донині, хоча склад її змінювався не один раз. Можливо, й це заняття підштовхнуло мене до думки спробувати себе у статусі депутата райради.

– Очевидно, були сподівання, що це допоможе розв'язати для села й певні фінансові проблеми?

– Звісно, але, працюючи в раді ось уже третю каденцію, розумієш: бюджетні проблеми значно глибші й розв'язати їх на рівні району чи навіть області доволі важко. Бюджети багатьох районів, зокрема й Хмельницького, залишаються дотаційними. І це означає, що місцеві громади не змогли самостійно за-

робити на свій добробут. То як тоді розв'язувати цілу низку соціальних і побутових проблем, на що потрібні чималі кошти?

Треба, напевно, бути насамперед справжнім патріотом своєї малої батьківщини, щиро вболівати за неї, щоб відшукати всі можливі резерви для доброї справи. Приміром, ні для кого не таємниця, що попри бюджетну бідність усіх п'яти сіл, які входять до складу нашої сільради, вони є справжнім ласим шматком для багатіїв. І все через те, що розташовані поблизу обласного центру. Отож чимало грошовитих людей не відмовилися б від того, щоб увірвати тут собі частку землі. Але мало хто думає, як інвестувати кошти у справу, котра дала б поштовх для розвитку сіл та їхніх мешканців. Більше цікавить особиста вигода від таких проектів.

Із новообраним головою сільради Павлом Волошановським ми вирішили раз і назавжди поставити крапку в земельних питаннях. Насамперед голова ввів до складу сільради юриста та землеміра, бо останній раніше працював на громадських засадах. Необхідно, щоб людина, котрій довірили таке багатство, як земля, була відповідальною.

Навдячи лад в обліку землі, впорядкуванні домових книг, сільрада вирішила прозоро розподілити землі, які з невідомою причиною притримувались у селі для чогось чи для когось. У сільраді назбиралося понад сотню заяв від односельців із проханням виділити їм земельні наділи, тож і вирішили порівну розподілити між усіма мешканцями.

Здавалося б, такий простий і логічний крок. Але від скількох зловживань і проблем у майбутньому він позбавив нашу громаду! І чому було не зробити це раніше?

– **А й справді, чому? Невже люди не бачать, коли їх хтось обдурює, намагається використати? Тоді своє слово якраз і має сказати депутат.**

– Це в тому разі, коли він прагне бути чесним перед своєю громадою. А якщо в нього геть інші інтереси? Хіба нині можна когось здивувати тим, що депутатський мандат допомагає розв'язувати насамперед особисті проблеми? Дехто сприймає його як манну небесну.

От, скажімо, нині ми хочемо забрати місцевий ліс в однієї з обласних структур і передати його у власність сільської громади. Адже свого часу саме вона її посадила цей ліс. Тоді ніхто особливо не переймався, кому він належить. А тепер від власника залежить його майбутня доля. Якщо громада не втрутиться, то може просто втратити всі зелені насадження. Якраз тут депутат і мусить стати на захист інтересів людей.

Але дуже часто бракує не так щирого бажання окремих депутатів працювати на користь громади, як відповідної законодавчої підтримки. От, скажімо, передаємо на баланс однієї із сільрад дитячий садок. А на ремонт такого ж садка в іншому селі райрада виділила бюджетні кошти. Усе це добрі й потрібні справи. Та коли прикинули, скільки доведеться заплатити за всі роботи, зрозуміли: власними силами це можна було б зробити ледь не втричі дешевше. Одна біда: закон не дозволяє таким чином витратити бюджетні кошти, слід дотримати цілу низку умов та формальностей. Тож намагання зберегти державну копійку обертається зайвими витратами. Але як змінити цю ситуацію?

– **Чи не виходить так, що депутат сільської і районної ради має дуже обмежені можливості для розв'язання навіть найбільш чітких проблем громади?**

– Річ навіть не в депутатських можливостях, а в спроможності самого районного кошторису. Він, на жаль, настільки бідний, що доводиться не якусь послідовну роботу виконувати, а латати дірки то в одному селі, то в іншому, «перескакувати» від ремонту дитсадка до фінансування сільської амбулаторії...

Бюджет Олешинської сільради – близько 1,2 мільйона гривень. Здавалося б, цих грошей має вистачити не на один ремонт. Але ж практично всі вони підуть на виплату заробітної плати сільським вихователям, учителям, працівникам тієї ж таки

сільради. Те, що залишиться, – на оплату комунальних послуг та енергоносіїв. А вже над тим, як проводити ремонти, робити різні покупки тощо, має сушити голову сільський голова. І районний депутат, хоч би як хотів допомогти рідному селу, навряд чи стане у пригоді, бо районна казна дуже скромна, щоб її вистачило на всіх.

Тож і доводиться розраховувати то на спонсорів, то на добрих людей. Буває, селу пощастить з інвестором. Скажімо, в Олешині почало працювати сільськогосподарське товариство, керівники якого всіляко намагаються підтримати й село. Та дуже часто такі партнерські відносини скоріше виняток, ніж правило.

– **Та чи все вимірюється лише грошима? Інколи за однаковим фінансуванням сільрад загальна картина в різних населених пунктах істотно різниться.**

– Це справді так. Багато залежить від того, хто і як виконує свою роботу. Ось приклад. В Олешинській школі нині залишилося близько вісімдесяти учнів. І це при тому, що в селі мешкає майже три тисячі осіб, чимало родин із дітьми. Зате в сусідній Іванковецькій школі дітей удвічі більше, а село там значно менше. Мало того, частина олешинських школярів ходить туди на заняття. Чому? Батьки в один голос стверджують: і навчальний процес, і загальна атмосфера в школі там набагато кращі.

А фінансування сильної і слабкої шкіл відбувається за однаковим принципом. Хіба це правильно? Звісно, у такій ситуації потрібно не фінансування змінювати, а тих, хто розпоряджається коштами.

– **Але ж ні депутат, ні священник не можуть цього робити.**

– Звільняти чи призначати на посади, втручатись у роботу тих чи інших закладів – це не моє завдання. Але впливати на думку людей, підказувати правильні рішення – чом би й ні? Дуже часто успіх справи якраз і залежить від того, що хтось продукує хороші ідеї, пропонує перспективні проекти, а вже потім усім разом якось удається довести справу до кінця.

– **Священнику, вочевидь, простіше, ніж будь-якому чиновнику, переконувати людей?**

– Щоб авторитет проповідника був незаперечний, треба чимало попрацювати. Насамперед над собою. І лише дослухаючись до своєї совісті, живучи за біблійними заповідями, можна сподіватися, що станеш добрим радником своїм парафіянам і виборцям.

Розмову записала
Грина КОЗАК.

День

28 липня – День хрещення Київської Русі – України

Православне і національне свято України відзначається щорічно 28 липня в день пам'яті святого рівноапостольного князя Володимира.

Близько 957 року княгиня Ольга, яка правила Київською державою в X сторіччі, прийняла Христову віру в Царгороді від Константинопольського патріарха. Її онук великий князь Володимир також вирішив змінити язичницьку віру. Він скликав бояр та міських старійшин і запитав у них поради, яку віру прийняти. Бояри порадили йому направити розумних людей у різні держави, щоб вони дізнались, яка віра найкраща. Князь Володимир відправив десять мужів у різні держави. Побували вони скрізь. Зокрема, в Константинополі, довідавшись про їх прибуття, патріарх звелів приготувати все потрібне для урочистої служби Божої. У Софійському соборі запалили панікадила, зібрали хори співаків і сам патріарх із духовенством відправив літургію. Ця урочистість справила на київських послів неабияке враження.

Дослухавшись до них, князь Володимир прийняв віру грецьку православну й почав думати про хрещення. У визначений день усі мешканці Києва з жінками та дітьми прийшли на Дніпро. Усі увійшли у воду. Священики стояли на березі річки й читали молитви. Ця подія сталася в 988 році після Різдва Христового. З метою утвердження народу у вірі й законі християнському Володимир викликав із Болгарії священиків, які відправляли службу Божу слов'янською мовою. Князь також відкривав школи і будував церкви.

Володимир помер 1015 року. Православна церква прославила його як святого.

Похований князь Володимир у Десятинній церкві.

У 1853 році на березі Дніпра споруджено пам'ятник князю Володимиру – один із багатьох монументів, присвячених просвітителю нашого народу.

